

Scriitori celebri în trecere prin Satu Mare

Octavian Goga

Liviu Rebreanu

Ion Agârbiceanu

Cezar Petrescu PAGINA 3

Corneea poate să reziste la infectarea cu noul coronavirus

Un studiu realizat de cercetătorii de la Facultatea de Medicină din cadrul Universității Washington din St. Louis concluzionează: corneea ochiului uman poate să reziste la infectarea cu noul coronavirus. Cercetări anterioare realizate pe țesuturi de corneă prelevate de la oameni și de la șoareci au demonstrat că virusul Zika poate fi transmis prin lacrimi. Oamenii de știință au dorit să afle dacă aceste țesuturi ar putea reprezenta un punct de intrare și pentru SARS-CoV-2. În acest scop, ei au testat expunerea țesutului ocular la diverse tipuri de virusuri și au monitorizat cu atenție pentru a afla dacă acestea pot să crească și să se înmulțească la nivelul corneei. Ei au identificat, totodată, câteva substanțe-cheie în țesuturile de corneă care pot stimula sau inhiba creșterea încărcăturii virale. Unul dintre inhibitorii identificați se numește interferon lambda, care previne într-o manieră eficientă dezvoltarea virusului Zika și a virusului herpes simplex în interiorul țesuturilor de corneă. Dar, în cazul SARS-CoV-2, concentrațiile acestei substanțe nu au avut niciun efect asupra posibilității virusului de a se replica. Pur și simplu, acesta din urmă nu găsea o cale de pătrundere în organism, indiferent dacă interferonul lambda era prezent sau nu.

Alexandru Anastasiu: noi, muzicienii, suntem ca niște doctori ai sufletului

O poveste la vibrafon pentru cititorii noștri în interviul pe care ni l-a acordat Alexandru Anastasiu

PAGINA 4

Muzeele Vaticanului și-au închis porțile

Muzeele Vaticanului, care adăpostesc unele dintre cele mai importante obiecte de artă ale lumii, se vor închide pentru o lună, în conformitate cu noile restricții din Italia pentru atenuarea unui val de cazuri de infectare și decese asociate noului coronavirus, informează miercuri Reuters. Vastele muzee au fost redeschise unui număr limitat de vizitatori la data de 1 iunie, după o perioadă de suspendare a activității de trei luni, în timpul primului val de COVID-19 din Italia. Autoritățile de la Vatican au anunțat miercuri că muzeele vor fi închise începând de joi până cel puțin la data de 3 decembrie. Șeful guvernului italian Giuseppe Conte a semnat un decret, în noaptea de marți spre miercuri, ce instaurează carantina pe întreg teritoriul național începând de joi de la ora locală 22:00 (21:00 GMT), a informat miercuri mass-media din Peninsula, citată de AFP. Conform acestui nou decret, cele 20 de regiuni ale Italiei vor fi împărțite, potrivit presei, în trei zone - verde, portocaliu și roșu - în funcție de gravitatea situației epidemiologice și în care vor fi aplicate măsuri mai mult sau mai puțin restrictive. La nivel național, va fi impusă o restricție de circulație de la 22:00 la 5:00 dimineață și nu se va putea circula în această perioadă decât din motive legate de muncă sau de sănătate ce trebuie justificate. Liceele vor trebui să treacă la educație de la distanță, iar muzeele vor fi închise. Centrele comerciale vor fi de asemenea închise în weekend sau de sărbători și transportul public nu va putea accepta mai mult de 50% din capacitatea totală a pasagerilor.

În 1935 se cerea descentralizarea învățământului

PAGINA 2

Bolșevismul și sovietizarea

PAGINA 7

Medicina tradițională chineză, o altă metodă naturală de întărire a imunității

PAGINA 6

Publicație finanțată de

MINISTERUL CULTURII

“Dacă în viața de toate zilele a unei societăți organizate, unele activități dau rezultate practice imediate, efectele activității culturale nu se văd momentan; ea condiționează însă și determină sensul întregii dezvoltări a societății. Pentru acest motiv, chiar în timpuri economice critice, școala și cultura poporului trebuie să constituie punctul central al preocupărilor oamenilor de stat.”

În 1935 se cerea descentralizarea învățământului și inamovibilitatea inspectorilor

Programul Partidului Național-Țărănesc pentru Instrucția Publică a fost semnat de Petre Andrei

Prezentat în antiteză cu modul în care se întocmesc azi programele de guvernare, am publicat în numerele trecute am raportul pe administrație propus de Armand Călinescu în 1935. Din lucrarea “Contribuțiuni la întocmirea programului Partidului Național-Țărănesc” am extras astăzi raportul privind Instrucția Publică propus de Petre Andrei. Reforma educației propunea descentralizarea și inamovibilitatea inspectorilor șefi.

“Ideologia partidului național-țărănesc și principiile, pe baza cărora înțelege să organizeze Statul, trebuie să se oglindescă perfect și în directivele politice sale școlare și culturale. Pornind de la constatarea că vechiul ideal liberalist, care proclamă valoarea absolută a individului, către dezvoltarea conștiinței lui, nu mai corespunde vremii și, ținând seamă de faptul că astăzi ideea de comunitate națională și de interes colectiv este pe primul plan în toate statele moderne, politica noastră școlară va trebui să aibă altă orientare.

În toate țările, concepția despre Stat a impus directivele organizării școlii și a culturii. Tendințele nouă, afirmate de revoluția franceză și Statul nou, rezlizat de dânsa, au transformat școala franceză, imprimându-i în alte caractere și directive, prin care să se poată forma un suflet nou, care să păstreze și să perfecționeze instituțiile create.

Astăzi, sub ochii noștri, în Italia se făurește prin școală un alt suflet, conform ideologiei, care stă la baza noii organizații sociale. Același proces se petrece în toate statele. În consecință, organizarea învățământului de toate gradele va trebui să se facă la noi pe baza principiilor statului țărănesc, ținând să dezvolte cultura pe căile cele mai potrivite, în toate straturile sociale, începând însă cu pătura țărănească din care, printr-un proces de ascendență normală, se vor recruta elementele necesare mecanismului vieții de stat.

Statul, pe care îl dorim noi, nu se poate realiza fără cultura, sănătatea și buna stare economică a țărănimii. Dacă în viața de toate zilele a unei societăți organizate, unele activități dau rezultate practice imediate, efectele activității culturale nu se văd momentan; ea condiționează însă și determină sensul întregii dezvoltări a societății. Pentru acest motiv, chiar în timpuri economice critice, școala și cultura poporului trebuie să constituie punctul central al preocupărilor oamenilor de stat.

Informația Zilei

ISSN 1222-4715

Director general - D. Păcuraru

Director editor: Ilie Sălceanu

Redactor șef
suplimentar - Adriana Zaharia
(Informația Zilei de Duminică și Sănătate și Frumusețe, Informația TV)

Redacția Satu Mare:

str. Mircea cel Bătrân nr. 15
Satu Mare, cod 440012
Telefon: 0261-767300

e-mail: redactiasm@informatia-zilei.ro

www.informatia-zilei.ro

I. Organizarea Ministerului.

Organul principal de îndrumare și de executare în această direcție este Ministerul Instrucțiunii Publice, care, în strânsă colaborare cu alte instituțiuni, va trebui să se ocupe nu numai de pregătirea pentru viața nouă a tinerei generații, ci și de educația întregului popor, devenind Ministerul Culturii și Educației Naționale. În acest scop va trebui să facem o lege de organizare a acestui Minister, ținând seamă și de normele generale de organizare a celorlalte Minister.

Reorganizarea și transformarea Ministerului va fi călăuzită de două principii și anume: unitatea de directive și descentralizarea.

Pentru a realiza unitatea de directive în îndrumarea și supravegherea culturii naționale, este nevoie de o armonizare a modului de funcționare a tuturor instituțiilor școlare și culturale, indiferent de Ministerul cărui aparțin. Intrădevar, avem astăzi școli de ucenici la Ministerul Muncii, școli de ucenici, agricoli la Ministerul Agriculturii, școli comerciale la Ministerul Muncii. Și tot așa învățământul superior este împărțit între diferite Minister, căci Politehnicele țin de Ministerul Instrucțiunii, Academile Comerciale de acela al Industriei și Comerțului, iar Academile de Agricultură de Domenii. Ba, la acestea din urmă, situația este și mai curioasă, deoarece învățământul superior se predă în Academii dependente de Ministerul Agriculturii, dar și în Facultăți agricole care țin de Ministerul Instrucțiunii. Absolvenții acestor instituții nu dobândesc diplome echivalente, ceea ce provoacă nemulțumiri și mari încurcături.

La Ministerul Instrucțiunii există o direcție a învățământului profesional, care are sub conducerea sa școlile de meserii, școlile comerciale, - cele profesionale de fete și școlile de menaj. În același timp însă există la Ministerul de Domenii școli de economie casnică. Și tot așa cu școlile de comerț - din care se recrutează în mod firesc studenții academiiilor comerciale - ele depind de Ministerul Instrucțiunii, pe când academiiile țin de Industrie și Comerț.

Se dau deci directive diferite pentru același fel de școli de către două Minister. În afara de acestea, sunt cursuri și examene comune care necesită acum colaborarea Ministerelor respective.

Astfel pentru bacalaureatul agricol, chiar comisiunea de examinare se alcătuiește de către cele două Minister, cu profesori indicați de fiecare Minister în parte. Iar pentru numirea profesorilor de cultură generală de la școlile agricole, se face apel la Ministerul Instrucțiunii pentru a recomanda candidați pe tabloul de capacitate sau licențiați. Trebuie să menționez însă un fapt și mai curios: profesori de aceeași specialitate trec acum examene diferite de capacitate, la fiecare Minister, având drepturi deosebite și chiar salarii variate. În această situație se găsesc profesori de științe agricole. Științele agricole se predau nu numai în școlile de agricultură, ci și în seminarii și în școli normale; ei bine, profesorii, care au aceleași studii, Minister nu pot fi numiți la altul.

Această anomalie trebuie să înceteze și de aceea legea de organizare a Ministerului va trebui să armonizeze funcționarea tuturor școlilor.

Această anomalie trebuie să înceteze și de aceea legea de organizare a Ministerului va trebui să armonizeze funcționarea tuturor școlilor, păstrându-

Petre Andrei (29 iunie 1891 - 4 octombrie 1940), sociolog, filosof, profesor; deputat din partea PNȚ și ministru în mai multe guverne din România interbelică. A fost ministru al Educației Naționale între anii 1938-1940. În dimineața zilei de 4 octombrie 1940, în timp ce locuința lui era percheziționată de garda de fier, s-a sinucis cu cianură. (Foto: Arhiva MNIR)

și dreptul de a da directive generale și de a formula principiile a căror executare o va urmări cu rigurozitate, trebuie să înfățișeze o reală descentralizare a funcțiilor.

Legea din anul 1930, votată în prima guvernare național-țărănistă, organiza Ministerul Instrucțiunii pe baza principiului descentralizării, dar modificările introduse în anul 1932 au anulat prevederile acestei legi, concentrând toată activitatea la Minister, până și numirile de suplinitori în învățământ.

Desigur și legea noastră din 1930 avea lipșuri, dar ținând seamă de ceea ce era bun în ea, va trebui să-i aducem completările necesare, făcând o nouă organizare a Ministerului, care să corespundă concepției noastre despre școală și cultură. Ministerul Culturii și Educației Naționale, trebuie să aibă două feluri de preocupări și anume: de natură pedagogică și de ordin administrativ. De aceea toate serviciile se vor grupa în două mari grupe corespunzătoare acestor preocupări.

Ca organe pedagogice vor funcționa la Minister:

1. Consiliul pedagogic central strâns legat cu consiliile pedagogice regionale, a căror organizare a voiu arăta la discuția învățământului primar.

2. Oficiul central de studii și statistică cu biblioteca respectivă. Acum la Ministerul Instrucțiunii există un fel de consiliu al foștilor miniștri de instrucție, fără nici o atribuțiune precisă și fără vreun amestec în viața școlii românești, iar oficiu de studii n-a existat deloc. Tot

ca organe pedagogice, dar și cu atribuțiuni administrative referitoare la inspecțiuni, la notarea profesorilor, la darea de avize pentru transferări, detașări, pentru anchete, etc, trebuiesc considerate Consiliul Inspectorilor generali și Consiliul permanent.

În ceea ce privește organizarea pur administrativă, actualmente Ministerul are 8 direcțiuni, între care se împart, toate serviciile, care uneori se fărâmițează fără rost. Astfel menționez că fiecare direcțiune are un serviciu al personalului, al statelor personale, al arhivei și statistice, precum și servicii speciale de contabilitate, deși există o direcție generală a contabilității. Într-o nouă lege de organizare a Ministerului va fi nevoie de o altă grupare și de o transformare a tuturor serviciilor și direcțiilor din Ministerul central.

Accentuez în special asupra necesității unei direcțiuni a culturii poporului, provenind din complectă transformare a Casei Școalelor. În această direcție vor fi trei secțiuni cu diferite servicii și anume: a) Secțiunea cercetărilor științifice și a publicațiilor, care va încuraja creațiunea științifică prin ajutorarea institutelor de cercetări, a laboratoarelor, precum și prin editarea de lucrări științifice cercetate în prealabil de o comisie de publicațiuni, care își va da avizul asupra manuscriselor prezentate; b) Secțiunea artelor, de care va depinde învățământul artistic în tot ceea ce privește directivele tehnice, artistice, muzele, teatrele și operele, precum și comisia monumentelor istorice; c) Secțiunea instituțiilor de popularizare, care se va împărți în: 1. universități populare; 2. Serviciul propagandei curprinzând: ci-

nematograful, radio, căminurile culturale și casele de citire, educația fizică și turismul; 3. Secțiunea materialelor. De asemenea va trebui organizată o direcție a personalului.

Se înțelege că Ministerul acesta nu va putea funcționa cum trebuie, dacă nu se înfăptuiește o reală descentralizare, căci la un personaj de peste 80.000 de oameni trebuie un rulaj perfecționat și rapid. De aceea serviciile exterioare ale Ministerului trebuiesc bine organizate. Actualele regiuni școlare au fost foarte puține, atribuțiuni, motiv pentru care au fost neglijate de toți cei ce au legături cu acest Minister.

Prin legea de organizare din 1930 se dăduse largi atribuțiuni fostelor directorate ministeriale, care însă s-au desființat. În Franța sunt așa numitele academii, 17 la număr, conduse de un rector și un Inspector, câte unul de departament. Rectorul academiei e numit de ministru, de cele mai multe ori profesorii universitari. El are putere asupra tuturor gradelor de învățământ, chiar și asupra univeristăților, unde poate numi pe preparatori, lectori, pe cei însărcinați de către universități cu diferite cursuri plătite din fondurile lor proprii. Academiiile acestea supraveghează gestiunile materiale, disciplina școlilor etc. Inspectorii de academie sunt profesori secundarii sau conferențari universitari.

În administrația noastră școala trebuie să menținem inspectoratele regionale conduse de un membru al corpului didactic, cu largi atribuțiuni, având pe lângă dânsul și un consiliu pedagogic regional a cărui menire o voiu arăta mai departe. Desigur n-ar fi rău ca aceste inspectorate să aibă în fruntea lor un profesor universitar, pentru că acestea ar avea un prestigiu mai mare, ar putea rezista mai mult presiunilor de tot felul și poate că ar reuși să impună stricta respectare a legii. Mai mult încă, regiunile devenind centre puternice pentru îndrumarea și organizarea școlilor din circumscripția lor, având și alte însărcinări culturale, ar fi foarte potrivit ca locul de inspector-șef de regiune să fi ocupat de un profesor universitar, ajutat de un inspector secundar regional.

Dacă șefii inspectoratelor ar fi inamovibili - din cauza aceasta ar fi desigur mai greu ca postul de inspector șef să fie încredințat unui profesor universitar - și ar răspunde chiar materialește față de persoanele ale căror drepturi le-ar leza prin actele lor, iar Ministerul central n-ar avea decât dreptul de control și de cercetare a reclamațiilor, atunci aceste inspectorate și-ar îndeplini rostul lor. În același timp, Ministerul central ca trebui să nu rezolve sub nici un motiv hârtii și cereri care ar intra în competența serviciilor exterioare. Prin urmare, organizând inspectoratele școlare în concordantă și cu principiile legii de administrație locală, acordându-le atribuțiuni mai mari decât cele de acum, nu însă prin delegația dată de Ministru, ci prin lege și prevăzând răspunderea Inspectoratului șef în fața Justiției pentru actele sale, descentralizarea va deveni o realitate. Trec peste chestiunile mai mărunte ca: organizarea judecătorești membrilor Corupului didactic, gradele de pedepse etc, neporindu-mă nici asupra problemei organelor de control, despre care voiu vorbi când voiu cerceta problema pregătirii membrilor corupului didactic și a circulației între gradele de învățământ.”

Despre reformele din învățământul primar, în numărul următor

În anul 1922, în toial verii sosește la Satu Mare Octavian Goga (1881-1938) însoțit de dr. Petru Groza în scopul de a-l vizita pe Vasile Lucaciu ce se afla atunci bolnav. De asemenea, cei doi musafiri au făcut o vizită pictorului sătmărean Aurel Popp (1879-1960).

Scriitori români în vizită la Satu Mare

În ciuda aparențelor, Satu Mare nu a fost un loc izolat cultural. Nume mari, scriitori fără de care nu se pot imagina manualele de literatură, au trecut prin orașul de pe Someș, s-au întâlnit cu cititorii sătmăreni, și-au lansat cărțile sau au ținut conferințe. Octavian Goga, Liviu Rebreanu, Ion Agârbiceanu, Ion Minulescu, dar și Nicolae Iorga sau George Enescu. Datorăm aceste însemnări despre scriitori români la Satu Mare istoricului Nae Antonescu, a cărui operă de restituire este demnă de tot respectul și recunoștința noastră.

În curând intrăm în anul centenarului Nae Antonescu. Sperăm să-l putem onora pe măsura efortului său de a prezenta o parte importantă din istoria culturală din ținuturile sătmărene. Publică textul "Memorialistică: scriitori români la Satu Mare, semnat de Nae Antonescu, apărut în volumul Din presa sătmăreană de altădată, Satu Mare: Citadela, 2013.

"Scriitori români la Satu Mare

După realizarea idealului național de unitate națională din 1918 țării noastre i se deschid noi orizonturi și perspective pentru dezvoltarea literaturii. Numeroși scriitori își fac apariția în Transilvania, unii dintre ei chiar se stabilesc aici pentru o perioadă de timp, alții pentru totdeauna. Din prima categorie fac parte Cezar Petrescu și cu echipa lui care întemeiază echipa "Gândirea" la Cluj în anul 1921, M. G. Samarineanu macedoneanul care continuă la Oradea "Familia" lui Iosif Vulcan, iar G. M. Zamfirescu redactează la Satu Mare "Icoane Maramureșene" (1923-1924) - și exemplele ar putea continua cu alte orașe.

Vizitele scriitorilor români în orașul Satu Mare se leagă de felurite evenimente culturale-artistice: conferințe, șezători literare, spectacole de teatru, expoziții de artă plastică, înființări de biblioteci, reviste și coruri, comemorări. Dintre marii noștri scriitori și cărturari amintim în primul rând pe Nicolae Iorga (1871-1940) care în vara anului 1922 a întreprins o călătorie de studii în Transilvania. Auzind de veste, intelectualii sătmăreni îi trimit o telegramă prin conținutul căreia îl invitau să viziteze orașul Satu Mare. Marele istoric răspunde mesajului sătmărean prin vizita pe care o face în 18 iulie, rostind cu acea ocazie conferința intitulată "Granițele naționale și politice".

În tot timpul vizitei sale, Nicolae Iorga a studiat la arhivele primăriei și s-a interesat de mișcarea culturală din localitate, fiind însoțit de C. S. Făgețel (1884-1947), redactorul revistei oltenice "Ramuri" (1905-1947). Este același Nicolae Iorga, care în cartea "Neamul Românesc în Ardeal și Țara unghurească" din 1906 scrisese un capitol "Clujul și Sătmarul", iar după ce a plecat din Satu Mare a publicat un articol în revista "Adevărul literar și artistic" (3 septembrie 1922), "Drumuri ardelene" în cuprinsul căreia pledează pentru forma Sătmar ca având o străveche origine populară.

Tot în anul 1922, în toial verii sosește la Satu Mare Octavian Goga (1881-1938) însoțit de dr. Petru Groza în scopul de a-l vizita pe Vasile Lucaciu ce se afla atunci bolnav. De asemenea, cei doi musafiri au făcut o vizită pictorului sătmărean Aurel Popp (1879-1960). Octavian Goga revine în Satu Mare cu prilejul morții luptătorului memorandist sătmărean, întâmplată în ziua de 28 noiembrie 1922, rostindu-i panegiricul - o

cuvântare înălțătoare, de zile mari, din care reținem ideea că "Leul de la Șișești" închide în sicriul lui protestarea unie jumătăți de veac de zbuțuită istorie românească. Dintre toate discursurile rostite la groapa lui Vasile Lucaciu, cuvântul lui Octavian Goga se datosează pregnant prin fierbintele patriotism.

Între anii 1922-1924 G. M. Zamfirescu (1898-1939) are o vie și bogată activitate culturală în orașul de pe Someș, colaborând la diverse gazete ca să-și poată întreține existența, salariat la Casa cercuală și militant pentru înfrățirea popoarelor prin mijlocirea virtuților literaturii. Leagă prietenii cu Ladislau Groff, actor instruit la Budapesta și Viena, și cu alți scriitori maghiari din localitate. G. M. Zamfirescu depune însemnate eforturi pentru înjgheburile unei echipe de teatru românesc în părțile de nord ale țării, de la Carei la Baia Mare, jucând "Patima roșie" a lui Mihail Sorbul (1885-1956) și alte piese de interes artistic mai restrâns astăzi.

A colaborat și la ziarul maghiar "Szamos" din localitate, iar din fondurile adunate a tipărit revista amintită "Icoane maramureșene", publicație de prestigiu pentru acea vreme, militând pentru literatură cu un colorit umanitarist. În anul 1923 tipărește revista de satiră și umor "Săgeata", apărută în două numere și scrisă aproape în întregime de el. De numele orașului Satu Mare se leagă și debutul editorial al lui G. M. Zamfirescu, în anul 1924 cu volumul "Flamura albă", "suflete și chipuri prinse în vârtejul morții", la tipografia Simon și Vescan, cu o prefață de Eugen Relgis. În perioada cât a locuit la Satu Mare a scris prima versiune a piesei "Cuminecătura", volumul de nuvele "Gazda cu ochii umezi" și pagini din viitorul roman, "Maidanul cu dragoste", toate tipărite mai târziu la București.

Cercetând vechi publicații periodice din perioada interbelică am identificat o mărturie a scriitorului după care gândul istovitor de a scrie i-ar fi încolțit la Satu Mare. Iată ce mărturisește într-un interviu acordat lui Cicerone Theodorescu, publicat în revista lui Liviu Rebreanu "România literară" din 3 septembrie 1932, nr. 29, pag. 4:

"— Prin... 1922-1923 eram la Sătmar și...

— Ce căutai acolo?
— Știi eu? Mi-a venit într-o zi gust să plec din București și am plecat. Mi-am impus un exil de 2 ani, să cunosc altă lume.

— Bravo. Și?
— Și mă chinuia un subiect.
— Al Domnișoarei Nastasia?
— Nu, al romanului "Maidanul cu dragoste" la care lucrez acum."

Iată deci, cum mediul orășenesc din Satu Mare și părțile lui a ocazionat măcar o fărâșă de inspirație din acest roman al scriitorului.

Merită să fie amintite relațiile poetului Emil Isac (1886-1954) cu orașul nostru. În calitate de inspector general al teatrelor din Transilvania a vizitat de mai multe ori orașul Satu Mare, atras fiind și de prietenia cu pictorul Aurel Popp. În mai 1922 inspectează teatrul orășenesc și propune ca săptămânal trupa de actori din Oradea să fie primită pentru reprezentații în limba română. Spre sfârșitul lunii august a aceleiași an revine cu scopul de a urmări modalitatea de aplicare a indicațiilor date în primvară. În anul 1935 scriitorul Emil Isac ține o conferință intitulată "Literatură pură" în sala clubului "Unio", rămasă inedită, dar câteva fragmente au fost inserate în coloanele gazetei locale "Sza-

mos". Amintim că cele mai multe interviuri luate scriitorului le-a realizat C.S. Anderco (1915-1975), care merită publicate pentru deosebita lor valoare informativă.

Interesante sunt relațiile lui Liviu Rebreanu (1885-1944) cu orașul Satu Mare. Deocamdată știm sigur că marele prozator a fost în orașul nostru de două ori: în 24 aprilie 1923 la o șezătoare literară la care a participat alături de Corneliu Moldovan (18893-1952) pe atunci președinte al Societății Scriitorilor Români, Ion Agârbiceanu (1882-1963), Ion Minulescu (1881-1944) și alții. Această șezătoare literară ne este confirmată de paginile ziarului "Satu Mare", dar recent și de o scrisoare din cartea "La lumina lămpii" a fiicei scriitorului, Puia Rebreanu, adresată orașului Satu Mare și care s-a rătăcit, mergând în urma turneului scriitoricesc, prozatorul primind-o abia la Deva. Alte două ilustrate trimise de Liviu Rebreanu din Satu Mare în anul 1923 sunt atestate în cartea amintită; ilustratele reprezentau Liceul "Mihai Eminescu" și biserica reformată din localitate.

A doua oprire a romancierului a fost ocazionată tot de o șezătoare literară, în anul următor. Între participanți erau și Camil Petrescu (1894-1957), Nicolae Davidescu (1888-1954), Gheorghe Brăescu (1871-1949) scriitorii români fiind salutați și de reprezentanții scriitorului maghiar și ai presei, între care amintim pe Denes Sandor de la "Szamos".

Din Satu Mare, Liviu Rebreanu îi scrie soției sale Fanny (10 decembrie 1924): "În Satu Mare am fost tot așa de cald primiți ca și aiurea. Personal am avut mare succes... Liviu." E bine să amintim că printre primele recenzii la romanul "Ion" este una scrisă în revista lui Dariu Pop, "Țara de Sus" și semnată de Anton Davidescu, în care se spune că "lucrarea face cinste scriitorului și merită să fie citită de toată lumea". În anul 1923 ziarul "Satu Mare" publică o recenzie la romanul "Pădurea spânzuraților", iar dacă vom aminti că în unele pagini ale lui "Ion" se vorbește despre un personaj care are legături cu Moftinu Mic înseamnă că relațiile scriitorului cu părțile sătmărene ar necesita încă studiate.

În Satu Mare au activat și doi entuziaști animatori, redactorii revistei "Afirmarea" (1936-1940): Constantin Gh. Popescu și Octav Ruleanu, poetul Ion Șugariu (1914-1945), Victor Ilieșiu, Alexandru Nicorescu, iar prozatorul Victor Papilian (1889-1956) la o conferință literară a adus grupul de la "Familia" din Oradea ca să citească din operele lor. Cititorii sătmăreni au arătat întotdeauna interes și prețuire pentru revista "Familia", mergând astfel pe linia tradiției.

În orașul Satu Mare au fost și alți scriitori, i-am reținut deocamdată doar pe aceștia, mai reprezentativi. Amintim că în orașul de pe Someș au rostit cu diferite ocazii, interesante conferințe mulți cărturari: Ștefan Meteș, Nicoale Drăganu, Vasile Bogrea ("Limba noastră"), Silviu Dragomir ("Nicolae Bălcescu și Avram Iancu", 22 noiembrie 1925, în sala Liceului Mihai Eminescu), Ion Agârbiceanu, Ion Clopoțel, iar în 1925 (14 octombrie) Vasile Goldiș a sosit în Satu Mare pentru reorganizarea Despărțământului "Astrei".

Nu putem încheia aceste rânduri decât amintind că în 19 noiembrie 1923 George Enescu a concertat la Satu Mare și despre eveniment presa noastră de atunci a scris: "Veșnic tânăr, îmbrăcat într-o aureolă de vis și seninătate, figura strălucitoare a artistului lumina sala."

Nicolae Iorga a vizitat Satu Mare în vara anului 1922. Mare istoric a studiat la arhivele primăriei și s-a interesat de mișcarea culturală din localitate

De numele orașului Satu Mare se leagă și debutul editorial al lui G. M. Zamfirescu, în anul 1924 cu volumul "Flamura albă"

Emil Isac a vizitat de mai multe ori orașul Satu Mare, atras fiind și de prietenia cu pictorul Aurel Popp

INTERVIU

Acum 15 ani, când am început, mulți colegi de-ai mei râdeau de mine. Ce caut eu cu instrumentul ăsta ca solist, mai ales în România, unde exact așa mi s-a spus că nu am nicio șansă. După vreo cinci ani, când a devenit o certitudine și au văzut, s-au liniștit, eu am mers mai departe, am știut ce vreau.

Alexandru Anastasiu: noi, muzicienii, suntem ca niște doctori ai sufletului

Unul dintre cei mai apreciați instrumentiști din România, Alexandru Anastasiu, cel care în urmă cu 15 ani își începea cariera solistică la vibrafon, a susținut un extraordinar concert joi, 29 octombrie 2020, în sala de spectacole a Filarmonicii de Stat Dinu Lipatti din Satu Mare.

Pentru prima dată pe meleagurile orașului de pe Someș, Alexandru Anastasiu, tânărul care se încăpățâna în urmă cu 15 ani să ducă vibrafonul în toate sălile de spectacol din România, în timp ce toți cei din jur credeau vibrafonul nu va avea "priza" la public, că e o utopie, ne-a spus povestea reușitei sale. Iată că acest instrument extraordinar, pe care veți citi în rândurile de mai jos cât de apropiat suflătește îl simte, a poposit și la noi. Aflăm de la Alexandru Anastasiu că nici în afara granițelor țării vibrafonul nu e privit ca un instrument solist, marimba fiind folosită în mod special ca instrument solist și de muzică de cameră. O mână de oameni din lume contribuie la promovarea vibrafonului ca instrument solist. O poveste la vibrafon pentru cititorii noștri în interviul pe care ni l-a acordat. Înainte de a-i asculta povestea, notăm că Alexandru Anastasiu este absolvent al Universității Naționale de Muzică București – secția Percuție și al Universității Internationale Sommerakademie Universitat Mozarteum din Salzburg, cu numeroase premii obținute de-a lungul anilor, participări la festivaluri de renume, cu o bogată activitate în calitate de colaborator în diferite formații de jazz, angajat al Orchestrei Naționale Radio de 17 ani încoace.

- Cine este omul Alexandru Anastasiu?

- Aș spune că sunt un om foarte aplicat și în momentul în care îmi doresc ceva și realizez pentru că nu îmi doresc lucrurile cele mai complicate. Sigur că îmi doresc și lucruri mai fanteziste, dar de obicei încerc să rămân în zona unde se poate face orice. Îmi place să cred că foarte puțin, am schimbat și schimb anumite lucruri și mentalități cu care ne lovim cu toții zi de zi. Mă ocup de educația copiilor, celor care urmează, ce vin din spate, și cu care am făcut și un proiect cu care am reușit să mergem în turneu la începutul anului, exact înainte de lockdown. Noi, muzicienii, suntem ca niște doctori ai sufletului, în sensul că putem aduce frumosul și binele din punct de vedere estetic în sufletele oamenilor atât timp cât petrec ei în sala de concert. Deocamdată, aproape de treaba asta, ne bucurăm că suntem aici unde e o ultimă redută în acest sens, o ultimă filarmonică ce își desfășoară activitatea cât de cât normal, să spunem.

- Cum a fost în perioada în care nu se putea evolua în sălile de spectacol?

- Am cântat și online, inclusiv în starea de urgență, dar nu e același lucru. Există comuniunea aceea dintre artist și public și online nu prea funcționează.

- De unde dragostea pentru percuție?

- Am avut niște concerte educative la Radio cu piese celebre din desene animate, Pantera Roz, alte asemenea, unde la sfârșitul concertelor toți copiii au venit pe scenă să încerce câte un instrument. De ce se întâmplă treaba asta? Percuția sau ritmul a fost cu mult înaintea melodiei și armoniei. Ceva ancestral, dacă o luăm așa, de la bătăile inimii, tot organismul, tot ceea ce este în jurul nostru funcționează în acest fel, după un anumit ritm. Deci ritmul este

cel care atrage în primul rând, înaintea armoniei și melodiei și atunci e ceva firesc să vezi niște copii că vin să își dorească mai mult treaba asta. Dacă îi pui la pian, e puțin mai complicat, că acolo trebuie să le explice profesoara. Aici pur și simplu iau bețele și încep să facă tot ce simt ei pe moment. Sigur că de aici încolo trebuie ghidați, educați și așa mai departe. E, după cum spuneam, o formă primordială a existenței noastre.

- Cum ai început studiul muzicii?

- Eu am început cu studiul pianului și la un moment dat am fost atras ca orice alt copil de instrumentele de percuție și s-a dovedit că a rămas dragostea numărul unu. Mi-am dat seama că de fapt asta îmi doresc să fac pentru că la un moment dat am cochetat și cu medicina și mă pregăteam și la anatomie, chimie, fizică și alte materii. Dar am realizat că nu ar fi neapărat ceea ce îmi doresc. Ar fi fost o opțiune. Simțeam că mie îmi place să ofer foarte mult și noi, muzicienii, suntem ca o oglindă deschisă a sufletului în momentul în care apărăm pe scenă și e evident că asta era menirea mea, asta mi-am dorit să fac. Am mers mai departe.

- De ce vibrafonul?

- Eu consider vibrafonul cel mai expresiv instrument din categoria instrumentelor melodice care sunt vibrafonul, marimba, xilofonul și glockenspiel-ul, dar putem să punem aici și clopotele sau alte instrumente care funcționează după același principiu. Cu aceste instrumente se poate aborda absolut orice fel de repertoriu, în special cu marimba și vibrafonul. Dintre ele, vibrafonul îl găsesc că este mai expresiv pentru că are o sonoritate aparte de excepție, parcă vine dintr-o altă lume, și are pedala care prelungeste valoarea sunetelor, ceea ce îți oferă posibilitatea să faci mai multe mijloace de expresie și mai ușor,

ca se pot face și la marimbă, dar aici se realizează mult mai ușor și natural. E mult mai simplu să pui în muzică tot ceea ce știi, analizezi, cunoști despre muzică. Din acest motiv, îl consider cel mai expresiv.

- Ai foarte multe proiecte și știi că 2020 e un an aniversar.

- Da, anul acesta trebuia să celebrez 15 ani de carieră, de fapt am reușit cu Proiectul PowerVibes cu copiii, sigur trebuia să am și multe concerte solo cu orchestra, să propun mai departe proiectul care merge de zece ani cu Accord Vibes, vibrafon, acordeon și contrabas cu care am avut deja două turnee cu muzica lui Astor Piazzolla unul și altul cu muzica lui Richard Galliano, cu care am și realizat două discuri. Acesta era un proiect la care țin foarte mult și pe care doream să îl prezint publicului, mai ales că sunt vreo zece ani de când noi cântăm împreună, ceea ce iarăși e un lucru extraordinar. Mai aveam, și va fi și acesta, proiectul cu Bach, am avut un disc pe care l-am făcut la zece ani de carieră cu Ciaccona, pentru prima oară înregistrată la vibrafon, și cu Passacaglia într-un aranjament special vibrafon și trio de coarde, care iar a fost foarte bine primit de public, fiind un instrument temperat, se pretează și la repertoriul preclasic sau clasic. Am făcut inclusiv un recital Chopin, improvisații pe teme de Chopin și așa mai departe. Ideea este că trebuiau să se întâmple, dar având în vedere pandemia, am avut șansa să se întâmple doar cel cu Power Vibes. Sperăm ca la anul să fie din nou o relaxare la un moment dat și să putem merge mai departe, mai ales că noi pregătim în această perioadă un nou proiect cu Bach Vibes, respectiv variațiunile Goldberg, tot așa într-un aranjament special și cu corzi grave și cu suflători de lemn și cu vibrafon și marimbă.

- Emoții?

- Nu pot spune că nu am emoții, dar

merge, chiar dacă nu ești de acord cu direcția respectivă sau nu e domeniul în care tu te simți cel mai bine. Sistemul în acest moment este centrat pe profesor și nu pe elev sau student, cum ar trebui de fapt să fie. Ca și la școala generală, unde înveți tone de informație pe care nu prea o folosești mai departe. Spun asta în cunoștință de cauză pentru că noi mai luăm studenți la colaborare la Radio, Orchestra Națională Radio unde am plăcerea să activez de 15 ani, și vin nepregătiți nu pentru că n-ar vrea ei să facă, dar nu îi învață profesorii ce trebuie, nu îi pregătesc nici pentru asta, nici pentru muzică de cameră, nici pentru solistică, fac așa un fel de chestie generală care nu îi ajută la nimic.

- Vorbește-ne puțin despre studiile din Germania.

- Am fost la cursuri de vară la Peter Sadlo care a fost discipolul lui Celibidache în orchestra de la Munchen, care era un mare muzician. Cânta perfect la toate instrumentele și dincolo de faptul că avea o tehnică extraordinară pe care am învățat-o și noi de la el, era și un muzician foarte bun. Eu am terminat și masterul de dirijat la clasa maestrului Tiberiu Soare, prietenul meu cu care merg de multe ori la concerte, și am și o altă perspectivă în momentul acesta. Când analizezi partitura generală e cu totul altceva față de știrea pe care o faci tu. Înțelegi muzica mult mai bine și o poți transmite mai bine.

- Cum e la catedră, cum e să pregătești tu copiii?

- Pentru mine e lucrul cel mai important pentru că am învățat atât de mult și am câpătat o experiență de-a lungul anilor și în orchestre și ca solist și chiar pot să le spun foarte multe lucruri. Nimeni nu le ia cu el dincolo, e păcat să le ții doar pentru tine. Tuturor celor cu care colaborez, elevilor, studenților, le explic că nu fac compromisuri cu muzica, indiferent de cine e vorba, în momentul în care e muzică trebuie să fii foarte corect.

- Un sfat pentru cei tineri, la început de drum?

- Acum 15 ani, când am început, mulți colegi de-ai mei râdeau de mine. Ce caut eu cu instrumentul ăsta ca solist, mai ales în România, unde exact așa mi s-a spus că nu am nicio șansă. După vreo cinci ani, când a devenit o certitudine și au văzut, s-au liniștit, eu am mers mai departe, am știut ce vreau. Asta i-aș sfătuie pe cei tineri, în mod special: să creadă în ceea ce fac și să meargă mai departe. Să crezi și să faci efectiv, despre asta e vorba.

- Din culise, ce ai transmite publicului, cum ai descrie o primă întâlnire cu vibrafonul?

- În momentul în care vor auzi sonoritatea acestui instrument, cu siguranță se vor îndrăgosti de ea și vor mai veni și altă dată, sunt convins, pentru că așa se întâmplă de 15 ani încoace, de când am propus vibrafonul ca instrument solist într-o țară unde instrumentele soliste erau doar pianul și vioara, mă rog mai departe au fost acceptate, cu ghilimele, și violoncelul sau viola, de ce nu, ca instrumente soliste sau alte instrumente de suflat, inclusiv trompete, de ce nu? Cred că o varietate de genul acesta nu face decât să scoată publicul din obișnuință, zona de confort. Cred că poate să aducă o stare aparte în sufletul fiecărui meloman. E ca și un peisaj nou care îți stimulează imaginația, așa se întâmplă și cu o nouă sonoritate, îți schimbă puțin percepția despre ceea ce știi tu despre muzică, fie că vorbim despre un public educat sau mai puțin educat.

A consemnat Ioana Vladimirescu

Organizația Mondială a Sănătății a anunțat miercuri că are cunoștință despre infectarea unor oameni cu tulpina de coronavirus descoperită la nurci, adăugând că menține dialogul cu autoritățile daneze. Între timp, autoritățile suedeze au confirmat joi un focar de coronavirus care afectează zece crescători de nurci din regiunea Blekinge.

COVID-19

Summit extraordinar al ONU pe tema COVID-19

Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite (ONU) a decis să organizeze în 3 și 4 decembrie un summit extraordinar asupra pandemiei de COVID-19, pentru a întări coordonarea internațională. Summit-ul ar urma să se desfășoare mai mult în mediul virtual, informează AFP. Luat în discuție încă din luna iunie, la inițiativa Mișcării țărilor nealiniat, acest summit este convocat la nivel de șefi de stat și de guvern. Niciun membru nu a votat împotriva și trei țări s-au abținut: SUA, Israel și Armenia.

Din cauza celor 14 zile de carantină impusă vizitatorilor străini de către orașul New York, o prezență fizică a șefilor de stat este puțin probabilă și acest model de summit, jumătate virtual, jumătate fizic, a fost decis în septembrie de ONU pentru Adunarea sa Generală anuală la nivel de lideri ai planetei.

Germania a criticat o rezoluție ce rămâne "foarte vagă" asupra obiectivelor, în timp ce Regatul Unit a cerut un loc substanțial pentru societatea civilă în timpul sesiunii extraordinare.

După declanșarea pandemiei la începutul anului, cele 193 de state-membre ale Națiunilor Unite au adoptat patru rezoluții asupra pandemiei: pe 2 aprilie 2020 asupra solidarității mondiale; în 20 aprilie asupra cooperării în accesul mondial la medicamente și vaccinuri și pe 11 septembrie asupra unei acțiuni globale și coordonate și unei riposte în fața amenințărilor sanitare mondiale.

La rândul său, Consiliul de Securitate, supus unei rivalități americano-chineze tot mai mari, a adoptat o singură rezoluție, pe 1 iulie, care îndeamnă la încetarea luptelor în țările aflate în război, pentru a facilita lupta împotriva pandemiei.

Anglia, în al doilea lockdown pentru 30 de zile

Camera Comunelor a parlamentului britanic a aprobat miercuri seară, cu o majoritate covârșitoare, intrarea Angliei în al doilea lockdown pentru a ține sub control al doilea val al pandemiei de COVID-19, măsură care va rămâne în vigoare 30 de zile. După patru ore de dezbateri, parlamentarii britanici au aprobat, cu 516 voturi pentru și 38 de voturi împotriva, planul prezentat de premierul Boris Johnson. Începând de joi, ora 00:00 GMT, toate magazinele neesențiale, barurile și restaurantele din Anglia vor fi închise până la 2 decembrie, când noul lockdown expiră în mod automat.

Școlile, colegiile și universitățile vor

rămâne deschise și este încurajat lucrul în regim de telemuncă.

Oamenii își vor putea părăsi locuințele cu un motiv întemeiat, printre care consultații medicale, deplasarea către locul de muncă sau cumpărarea de alimente. De asemenea, activitățile fizice sunt permise în spații deschise, ca și întâlnirile cu familia sau prietenii cu condiția respectării regulilor de distanțare fizică.

Celelalte componente ale Regatului Unit - Scoția, Țara Galilor și Irlanda de Nord - au propriile lor politici și în ultimele săptămâni au introdus restricții mai dure cu privire la limitarea răspândirii COVID-19.

În Paris este interzisă livrarea alimentelor la pachet noaptea

Parisul a interzis serviciile de livrare a preparatelor culinare și pe cele de vânzare la pachet a acestora între orele 22:00 și 06:00 începând de vineri. Măsura a fost luată pentru a limita răspândirea COVID-19. De asemenea, vânzarea și consumul de alcool în locuri publice sunt interzise în timpul nopții în Paris începând cu data de 6 noiembrie.

Președintele Emmanuel Macron a impus luna trecută un nou lockdown, magazinele neesențiale - precum cele care nu vând alimente de bază și medicamente - fiind nevoite să-și închidă activitatea. De asemenea, oamenii trebuie să prezinte o declarație pe proprie răspundere atunci când ies pe stradă. Însă după o săptămână de la introducerea acestor restricții, Franța înregistrează zil-

nic peste 40.000 de noi cazuri de COVID-19, iar peste 4.000 de pacienți sunt internați la terapie intensivă.

Restaurantele închise au putut vinde produse la pachet și au făcut livrări, dar prefectura poliției din Paris a explicat că în cursul nopții se adună numeroși clienți și curieri, în pofida recomandării de respectare a distanțării fizice.

"Atunci când există oameni care nu respectă regulile jocului, expunând riscului sănătății unui număr mare de persoane, trebuie să pui în practică noi restricții", a declarat primarul Parisului, Anne Hidalgo, pentru BFM TV. O sursă din guvernul francez a menționat că în Paris au fost semnalate "petreceri clandestine, cine private" și că este nevoie de măsuri mai stricte.

În Danemarca s-a descoperit o mutație a coronavirusului la nurci

Guvernul danez a anunțat joi noi restricții regionale după descoperirea unei mutații a coronavirusului SARS-CoV-2 la nurci, care amenință eforturile de creare a unui vaccin eficace, relatează agenția EFE. Premierul danez Mette Frederiksen a difuzat un comunicat în care anunță că cetățenii regiunii Jutlanda de Nord (North Jutland) nu își vor putea părăsi localitățile în următoarele patru săptămâni. În toată această perioadă vor fi închise spațiile de cazare în respectiva zonă și vor fi suspendate toate activitățile culturale și sportive, dar școlile vor rămâne deschise.

De asemenea, autoritățile locale organizează o campanie masivă de testare cu obiectivul de a fi testate circa 280.000 de persoane. Primarul municipalității Vesthimmerland, Per Bach Laursen, a declarat că în municipalitățile din nordul Danemarcei vor fi instituite restricții de deplasare dincolo de limitele comitatelor, iar barurile și restaurantele vor fi închise.

Guvernul de la Copenhaga a anunțat miercuri sacrificarea tuturor nurcilor de la fermele din nordul țării, după ce anchetele epidemiologice efectuate pentru 783 de cazuri de COVID-19 au condus la o fermă de nurci ca origine a contaminării. Potrivit precizărilor autorităților

daneze, numai 12 persoane ar fi infectate cu noua tulpină. Mutația descoperită ar putea fi mai rezistentă față de vaccinurile împotriva COVID-19 aflate în stadiu experimental și ar amenința eficacitatea lor.

Potrivit unui raport publicat miercuri de institutul danez de boli infecțioase (State Serum Institute - SSI), testele de laborator au relevat că noua tulpină prezintă mutații în așa-numita proteină spike, cea parte a virusului care infectează

și invadează celulele sănătoase. Aceasta reprezintă un risc pentru viitoarele vaccinuri împotriva noului coronavirus, întrucât ele au la bază neutralizarea proteinei spike, explică SSI.

Danemarca, principalul producător de blană de nurcă, a început din luna iunie sacrificarea animalelor infectate, dar cu toate acestea focarele în ferme au persistat. Sacrificarea celor circa 17 milioane de nurci va costa statul danez circa 800 de milioane de dolari.

Masca de protecție nu reduce oxigenul

Masca de protecție nu reduce cantitatea necesară de oxigen, confirmă un nou studiu ale cărui constatări contracarează un mit comun, conform căruia purtarea acestui accesoriu ar fi nesănătoasă. În ultima vreme afirmațiile potrivit cărora măștile reduc aportul de oxigen, provoacă "intoxicație" cu dioxid de carbon sau slăbesc sistemul imunitar au câștigat teren, fiind alimentate parțial de informațiile care circulă pe rețelele sociale. În același timp, autoritățile sanitare - inclusiv Organizația Mondială a Sănătății (OMS) și American Lung Association - au emis informații care demistifică aceste mituri. Cu toate acestea, astfel de afirmații persistă.

De aceea, cercetătorii de la Universitatea McMaster din Canada și-au propus să testeze afirmațiile. Ei au oferit unui număr de douăzeci și cinci de adulți - cu vârsta medie de 76,5 ani - oximetre portabile pentru a-și măsura nivelul de oxigen din sânge în timp ce purtau mască de protecție, precum și înainte și după.

Cercetătorii nu au identificat semne de hipoxie, sau reducerea oxigenului din sânge. Pentru acest studiu, echipa condusă de doctor Noel Chan a oferit fiecărui participant măști de protecție, de unică folosință, în trei straturi, non-mediceale.

Voluntarii le-au purtat în timpul activităților zilnice de rutină sau în repaus și au utilizat pulsioximetrul pentru a-și monitoriza nivelul de oxigen timp de o oră înainte de a purta masca, în timp ce o purtau o oră și o oră după aceea.

Nu au existat reduceri ale saturației de oxigen din sânge. În medie, saturația de oxigen a fost de 96,1% înainte ca participanții să poarte masca, și apoi ușor mai ridicată în timp ce purtau masca și ulterior - 96,5%, respectiv, 96,3%.

Constatăriile au fost publicate online în Journal of the American Medical Association. O întrebare pe care oamenii și-o pun adesea este dacă pot face exerciții cu o mască. În acest studiu, participanții nu au realizat exerciții, deci nu este clar dacă acest lucru ar fi cauzat o scădere a nivelului de oxigen. Glatt a declarat că oamenii pot renunța la mască dacă ies afară la plimbare sau să alerge și nimeni altcineva nu se află în apropiere.

Nemții cumpără iar hârtie igienică

Cetățenii germani și-au sporit cumpărăturile de hârtie igienică, paste și dezinfectanți, pe măsură ce cazurile de coronavirus au atins cifre record în țară și înainte de aplicarea noilor măsuri de închidere a activităților din 2 noiembrie.

Potrivit datelor Oficiului Federal de Statistică (Destatis), între 19 și 24 octombrie cetățenii au cumpărat mai mult decât dublu (139 %) suluri de hârtie igienică față de perioada prealabilă crizei, cuprinsă între august 2019 și ianuarie 2020.

De asemenea, cererea produselor de dezinfectare a crescut continuu în ultimele săptămâni, mai mult decât dublu

(104%) față de media anterioară crizei din perioada 26 și 31 octombrie. Au crescut de asemenea cumpărăturile la făină (101 %) și drojdie (74 %) în timp ce conservele de legume au înregistrat o scădere în medie cu 0,1 %.

Chiar și așa, nu s-a atins nivelul cumpărăturilor înregistrat în primăvară când în perioada primului lockdown parțial vânzările la dezinfectanți au crescut, de exemplu, de opt ori comparativ cu perioada anterioară crizei. Germania se află într-o carantină parțială până la sfârșitul lunii noiembrie cu scopul de a încetini răspândirea coronavirusului.

Grecia s-a închis până la sfârșitul lunii noiembrie

În fața avansului necontrolat al celui de-al doilea val al pandemiei de COVID-19, premierul grec Kyriakos Mitsotakis a decretat joi un lockdown pentru întreaga țară până la sfârșitul lunii noiembrie.

După două zile de la intrarea în vigoare a închiderii restaurantelor și a centrelor de agrement din Atena, Mitsotakis a admis că înmulțirea exponențială a cazurilor nu permite doar limitarea închiderii acestor sectoare.

Începând de sâmbătă la orele 6:00 dimineața și până la 30 noiembrie vor fi închise toate centrele comerciale cu excepția

magazinelor alimentare, farmaciilor, benzinăriilor și școlilor primare.

Mitsotakis a justificat această măsură prin creșterea exponențială a cazurilor de COVID-19 din ultimele zile - 10.000 de contagieri în cinci zile - care a determinat o creștere importantă a spitalizărilor și a internărilor la secțiile de terapie intensivă. "Dacă vom continua astfel, presiunea asupra sănătății publice va fi de nesuștinut în următoarele 15 zile", a spus liderul conservator la o conferință de presă.

Cetățenii din întreaga țară, inclusiv din zonele care nu sunt în alertă, vor trebui să trimită mesaje SMS autorităților, ex-

plicând motivul deplasării lor, iar între orele 21:00 și 05:00 dimineața va fi instaurată interdicția de circulație.

Vor putea ieși pe stradă doar acele persoane care pot dovedi că fac acest lucru din motive de serviciu.

Un lockdown aproape total este deja în vigoare de marți în Salonic, al doilea oraș ca mărime al țării, iar deocamdată cifrele contagierilor și spitalizărilor continuă să crească. Premierul Mitsotakis a promis că statul îi va sprijini financiar pe toți cetățenii afectați.

(Surse: AFP, Reuters, Agerpres)

Medicina tradițională chineză, o altă metodă naturală de întărire a imunității

MEDICINA TRADIȚIONALĂ CHINEZĂ, care își păstrează valabilitatea filozofiei și a metodelor terapeutice de peste 5.000 de ani, este un exemplu de medicină bazată pe natură, deoarece ea folosește natura și legile care o guvernează pentru a putea înțelege lumea interioară, lumea timpului. Omul este considerat un microcosmos al unui univers holografic. Astfel, medicina chineză oferă o perspectivă cosmologică, în care omul este un ecosistem sădit și raportat la marele ecosistem, ambele guvernate de aceleași legi fundamentale.

Pentru chinezi, Universul este un spațiu întins plin cu energie (QI), care în anumite zone ia o formă mai densă (yang), iar în altele o formă mai puțin densă (yin). Plasat în Spațiu și în Timp, omul este supus în mod continuu câmpurilor energetice care pulsează, intersectându-l și influențându-l într-un mod ritmic. Organismul omului reprezintă o capodoperă a Naturii pe care mii de ani lumea medicală încearcă să o cunoască și să-i înțeleagă mecanismele de acțiune, reacțiune și control.

Omul este programat pentru a trăi 100-120 ani

Omul este programat pentru o supraviețuire de 100-120 ani, dar dispare mult înainte, după ce în prealabil scheletul său energetic s-a deteriorat dincolo de limita de toleranță. Când problemele apar la nivelul corpului fizic, sub forma bolilor, așa cum le cunoaștem în medicina occidentală, organismul se află deja într-o etapă destul de avansată de tulburări, rareori și numai parțial reversibile. Factorii care duc la apariția tulburărilor energetice pot fi de natură endogenă (internă), exogenă (externă) sau cel mai adesea mixtă. Aceștia pot fi de natură materială (traumatisme, agenți microbieni sau vitali, paraziți) sau de natură psihică (imaterială). Impactul acestor factori asupra rețelei energetice a corpului poate fi bintal (acut) sau insidios (cronic).

Referitor la starea inițială a energiei omului, în concepția extrem occidentală, boala nu înseamnă "invazia" (microbiană, virală sau parazită), ci "slăbiciunea organismului care cheamă invazia". Cu alte cuvinte, atât timp cât sistemul energetic al organismului este integru, agresiunile care fac parte din mediul obișnuit în care trăim nu vor fi capabile să ducă la apariția bolii. Într-o epidemie de gripă, de exemplu nu toate persoanele vin în contact cu virusul gripal vor face boala, ci numai acelea la care sistemul energetic de apărare este deficient. Această eficiență poate fi moștenită (prin ereditate, de la părinți) sau cel mai adesea câștigată.

Susceptibilitatea "câștigată" pentru boală se referă, de cele mai multe ori la o "fisură" localizată undeva în sistemul energetic de apărare al organismului, situație în care accesul energiilor externe către interiorul organismului este mai posibil și agresiv. Chinezii au acest concept important despre energia de apărare, care se află la exteriorul organismului și împiedică pătrunderea factorilor perturbatori. De cele mai multe ori susceptibilitatea câștigată înseamnă o deteriorare apărută în mai multe puncte ale rețelei energetice a organismului, cel mai adesea ca urmare a alimentației dezechilibrate, a respirației inadecvate, a expunerii in-

adecvate a corpului la energiile externe (rahitismul, de exemplu, prin lipsa de expunere la soare, echivalentă cu o carență de factor nutritiv "lumina" sau prin nerespectarea ritmurilor biologice, pentru a enumera numai factorii de mediu cei mai importanți).

Chinezii susțin că toate probleme de sănătate ale oamenilor se datorează nutriției inadecvate. Pentru medicina tradițională chineză, nutriția adecvată înseamnă:

- nutriția energetică adecvată: alimente, aer, lumină, temperatură, curenții de aer, radiația cosmică, etc.; nutriția intelectuală adecvată: aportul de cunoștințe și de informații primite prin procesul de școlarizare, prin intermediul cărților, ziarelor, radioului și televiziunii; nutriția spirituală adecvată: cultivarea idealurilor nobile ale umanității, ale aspirațiilor de triumf a binelui asupra răului, a dreptății asupra nedreptății, a adevărului asupra minciunii, într-un cuvânt a "luminii" asupra "întunericului".

Privită din acest punct de vedere, nutriția energetică a omului nu se află numai în sfera de acțiune a medicului, ci trece și în sfera de preocupare a fizicianului, filozofului, religiei, artei, sociologiei, a factorilor de decizie politică, cu alte cuvinte a întregii societăți. Medicina Tradițională Chineză realizează o integrare permanentă a omului în mediul lui inconjurător, considerându-l o prelungire a acestuia și o parte integrantă din acesta. Chinezii descriu organismul omenesc ca fiind format din 5 unități energetice, simbolizate prin cele 5 elemente: lemn, foc, pământ, metal și apă. Fiecăruia dintre aceste elemente îi corespund organe importante ale corpului care pot fi afectate în special de anumite energii exterioare și de anumite stări emoționale interioare. Aceste unități energetice se află în relații de interdependență între ele, afectarea unei unități determinând dezechilibrul celorlalte unități cu care se află în legătură.

Cele cinci unități energetice ale organismului omenesc

Observațiile chimice minuțioase ale medicilor chinezi au prescris descrierea unor rapoarte logice și semnificative între multe aspecte ale organismului omenesc, care ajută și în prezent practicienii să înțeleagă funcționarea și dezechilibrele corpului.

Astfel, LOJA ENERGETICĂ LEMN (o unitate energetică se mai numește lojă), are drept organe componente ficatul și vezica biliară. Energia exogenă (externă) care o afectează este energia vântului, iar energia endogenă (internă) care o dezechilibrează este furia (mânia).

LOJA ENERGETICĂ FOC are drept organe componente inima și intestinul subțire; energia exogenă care o afectează este căldura, iar energia endogenă care o dezechilibrează este bucuria (excitația).

LOJA ENERGETICĂ PĂMÂNT are drept organe componente stomacul și splina și pancreasul; energia exogenă care o afectează este umiditatea, iar energia endogenă care o dezechilibrează este supărarea (grijile).

LOJA ENERGETICĂ METAL are drept organe componente plămâni și intestinul gros, energia exogenă care o afectează este uscăciunea, iar energia endogenă care o dezechilibrează este tristețea (melancolia).

LOJA ENERGETICĂ APĂ are drept organe corespondente rinichii și vezica urinară, energia exogenă care o afectează este frigul, iar energia endogenă care o dezechilibrează este frica (teama, anxietatea).

Aceste cinci unități energetice sau loje energetice se află într-o relație în care, lemnul producând foc, focul producând pământ, pământul producând metal, metalul producând apă, iar apa producând lemn - adică energia organelor corespunzătoare fiecărei loje influențează energia organelor din lojele vecine. Chiar dacă este simbolică, această modalitate de descriere a ciclului de producere a celor cinci elemente (cum este el cunoscut în medicina tradițională chineză) este extrem de utilă pentru înțelegerea multora dintre tulburările care apar în evoluția unor dezechilibre.

Putem astfel înțelege cum stări prelungite de mânie și furie manifestate sau nemanifestate afectează funcționarea ficatului și veziculei biliare. Întrucât mare parte din imunitatea celulară a organismului este localizată la nivel hepatic (producția de anticorpi, macrofagele, etc), ne putem explica de ce multe frustrări și alte reacții ale stărilor de mânie nemanifestate declanșează scăderi imunitare și probleme precum răceli frecvente. După o ceartă cu partenerul de viață sau la serviciu, să nu vă mirați că a doua zi o să aveți roșu în gât și tușiți. Este o reacție a dezechilibrului produs de organism de o energie endogenă puternică (mânia), asupra sistemului imunitar hepatic.

Ne explicăm de ce atâtea femei fac dischinezii biliare sau colici biliare, pentru că femeile au tendința de a înăbuși mânia, furia și de a trăi stări intense de frustrare și indignare. Astfel ne explicăm de ce incidența hepatitelor de toate felurile este mai mare la bărbați (mai furioși prin natura lor), deși sunt și multe femei destul de afectate. Virusul hepatic se prinde numai pe un teren imunitar pregătit de alți factori, precum energiile emoționale. Înțelegem de ce grijiile numeroase și zilnice afectează stomacul și pancreasul. Majoritatea ulcerosoșilor și diabeticii sunt persoane care își fac un milion de griji pe parcursul zilei, pentru persoanele apropiate dar și pentru toți oamenii din jurul lor. Înțelegem de ce persoanele mai fricoase, mai temătoare au frecvent infecții urinare și cistite recidivante. Și de ce persoanele melancolice, triste și interiorizate fac mai des probleme pulmonare (majoritatea celor care fac tuberculoză sunt persoane de acest fel) sau au tulburări frecvente de tranzit intestinal (constipație sau scaune diareice).

Medicina Tradițională Chineză ne permite să ne extindem înțelegerea pe care o avem asupra rezistenței organismului și asupra apărării sale imunitare. Ne ajută să vedem imunitatea ca pe un proces de protecție a integrității organismului omenesc, mai degrabă decât ca pe o uzină de celule care funcționează coordonat și pot fi stimulate după bunul plac, de un medicament sau altul. Înțelegem de ce nu este suficient un tratament medicamentos pentru reglarea imunității ei, persoana trebuie sprijinită să înțeleagă conceptul în care a apărut dezechilibrul de care suferă, pentru a se implica activ în corectarea sa.

Pornind de la aceste premize ale Medicinii Tradiționale Chinezești, multe firme de medicamente naturale au proiectat complexe de plante cu efect de întărire și tonifiere a lojelor energetice descrise anterior. Bazele teoretice ale Medicinii Chineze Tradiționale sunt cele "opt principii" care descriu modelul armoniei din interiorul individului. Pe scurt, principiile sunt: interior-exterior, referitor la localizarea dezechilibrului în timp (organele interioare față de piele sau oase); cald rece, care se referă la însușirile bolii; plin-gol, care relevă tipul de boală (acută sau cronică) și intensitatea reacțiilor timpului; yin-yang, care se adaugă și celorlalte șase principii.

Medicina Chineză Tradițională pune mare accent pe tratamentul vegetal, suplimentat prin acupunctură. Mulți se pot trata singuri pe această cale, prin tratament zilnic cu plante, recomandat de specialist, fără a fi nevoiți să se bizuie pe vizitele la cabinetul de acupunctură. Medicina vegetală s-a născut înaintea acupuncturii, fiind forma de tratament principală. În cadrul medicinei chinezești, prin "plantă" se înțelege orice material natural de origine vegetală, animală sau minerală, inclusiv preparate chimice moderne sau tradiționale din substanțe naturale. Medicina tradițională nu se bazează pe proprietățile chimice ale plantelor, așa cum credem noi. Ele introduc anumite influențe sau însușiri în trup, echilibrând dinamica prezentă de obicei în caz de boală. Unele plante acționează ca mâncărurile medicinale foarte concentrate care hrănesc organele. Astfel, între calitățile energetice ale plantei și individ există o interacțiune intimă, cele dintâi facilitând însănătoșirea și reechilibrarea organelor.

Plantele chinezești se prepară în 3 feluri: în forma tradițională, materialele crude sunt date pacientului pentru a le prepara acasă. Ele se pot consuma sub formă de ceaiuri, o dată sau de mai multe ori pe zi, așa cum sunt prescrise medicamentele clasice după un anumit orar.

O formă modernă de preparare a plantelor este cea a compresării substanțelor până ce devin tablete, care se înghit ca orice pastile. În fine, există extracte vegetale foarte concentrate, cărora li se adaugă apă fiartă. Fiind lichide se pot forma combinații de mai multe substanțe vegetale ușor de amestecat, rezultând un unic "cocktail", particularizat pe caz.

La diferite nivele ale organismului sunt proiectate toate părțile corpului

Acupresura (schiatsu sau masajul) este acupunctură fără ace, azi cunoscută sub denumirea de reflexoterapie. Este o terapie derivată din Medicina Tradițională Chineză. La diferite nivele ale organismului se regăsesc proiectate toate părțile corpului. Pe talpa piciorului, pe palmă, pe urechi, pe irisul ochiului, există proiecții ale tuturor organelor corpului. Prin intermediul acestora, se pot diagnostica dezechilibrele existente în organe și tot prin intermediul lor, se pot reechilibra aceste probleme. Cu alte cuvinte, prin apăsarea cu putere a punctelor de pe talpă și masajul lor viguros, se poate ameliora congestia unui organ sau blocajul în funcționarea altuia. Menținerea stării de bine obținută după o astfel de procedură depinde de dorința persoanei de a evita factorii perturbatori care au declanșat problema.

Acupunctura ca tehnică presupune folosirea de ace fine pentru stimularea punctelor de pe meridianele energetice ale corpului. Aceste meridiane energetice corespund lojelor energetice despre care am relatat anterior, respectiv organele asociate acestor loje. Cu alte cuvinte, putem regla ficatul înțepând un punct de pe picior, sau putem regla plămânul, înțepând un punct de pe mână. Stimularea acestor puncte prin ace se face în vederea echilibrării energiei care circulă prin meridianele energetice. Aceste puncte pot fi stimulate și prin apăsare (ca în cazul presopuncturii) sau prin curenți electrici de intensitate redusă (electroacupunctură), nu numai prin inserția de ace. Moxibustia reprezintă tehnica de ardere a plantei moxa pe punctele de acupunctură. Moxa este un material pufos, lănos, cam de dimensiunea unui bob de mazăre, care se așează pe punct și se

aprinde de obicei cu un băț de tămâie. Acesta arde încet, introducând căldură în punctul de acupunctură. După câteva secunde, când pacientul începe să simtă arsură, medicul le mută. Moxibustia este mai veche decât acupunctura. O vreme a fost considerată superioară tuturor celorlalte forme de tratament.

Gimnastica energetică CHI KUNG este practică în China de 5.000 de ani

Gimnastica energetică CHI KUNG (de pronunțat qi gong) este echivalentul oriental al medicinei psihomatrice (metodă occidentală) și este practică în China de 5.000 de ani. Este o asociere combinată a meditației, respirației și a unor mișcări corporale (tai chi). Toate exercițiile practicate prin această gimnastică au efect de întărire a stării de sănătate, de prelungire a vieții și de înlăturare a unor tulburări funcționale și necesită 2 condiții: o relaxare muscularo-articulară bună și o detensionare psihică totală. Pentru a se obține rezultate favorabile este necesară practica zilnică, în jur de 20-40 de minute. Unii specialiști în medicina chineză îi învață chiar ei pe pacienții aceste tehnici, alții ei îndrumă către cursuri speciale.

Suportul științific. Din încercarea de a studia medicina chineză după criteriile occidentale se nasc probleme interesante. Una ar fi aceea că energia chi, conceptul central al acestei tradiții, nu poate fi măsurată. Pe de altă parte, multe tratamente se raportează la pacient și nu la boală sau simptome.

Cu alte cuvinte, 2 oameni cu aceleași simptome pot fi în mod diferit tratați, în funcție de ecologia interioară unică a fiecăruia. Ideea de tratament standard, așa cum se folosește în medicina occidentală, încalcă acest principiu. Un tratament care restabilește echilibrul unui individ poate avea efect contrar la altul.

În această epocă a informației, în Occident și Orient s-au născut un număr surprinzători de investigații. Prin multe studii, în special despre plante, s-au descoperit efecte importante ale acestora, indiferent de diferențele dintre oameni. Investigațiile sunt dificile în cazul acupuncturii, însăși în cazul ei există numeroase descoperiri interesante.

Multe dintre bolile contemporane se consideră a fi destinate de o deficiență a lui chi, cauzată de dezechilibrul ecologic interior. Oboseala și tensiune cronică epuizează resursele interioare și împiedică circulația normală a lui chi prin rețelele de organe. Hrana săracă împiedică nutrirea necesară menținerii sănătății sistemelor de organe pentru ca acestea să-și poată desfășura activitatea. Viața sedentară promovează stagnarea energiei vitale, slăbește circulația acesteia și determină acumularea de toxine în țesuturi. Când QI este epuizat sau blocat devenim vulnerabili la infecții cu virusuri, bacterii sau alte microorganisme. Datorită legăturii cu mediul inconjurător, crizele ecologice modiale actuale sunt problematice pentru sănătatea noastră. Cum să fii sănătos când trăiești într-o mare toxicitate? Toate aceste disfuncționalități pot fi înlăturate prin tratamente adresat direct circulației lui chi. În termeni occidentali, scopul tratamentului în Medicina Tradițională Chineză poate fi asimilat conceptului de întărire a "rezistenței gazdei", a imunității organismului și a întregii capacități a acestuia de a rezista în fața bolilor.

Dr. Liana Strimb, cabinet Piața Libertății, numărul 18, telefon 0723859619

Deoarece povestea Graalului provine din literatura născută în jurul regelui Arthur, căutarea sa se concentrează asupra castelelor din Anglia și Țara Galilor. Până în prezent, cu excepția filmului Indiana Jones și ultima cruciadă, din 1989, căutările n-au dat nici un rezultat.

MAGAZIN ISTORIC

Unde se găsea comoara Cavalerilor Templieri?

Căutătorii de comori sunt deosebit de atenți atunci când aud numele templierilor, dar și oamenii de știință încearcă să localizeze comoara, împletită cu legendă și dispărută în Evul Mediu, a Ordinului Templierilor.

Regele Franței Filip al IV-lea cel Frumos poartă toată vina pentru desființarea Ordinului Templierilor. După numeroase războaie și mari cheltuieli pentru întreținerea Curții și a armatei, în vistieria regelui Franței, Filip al IV-lea cel Frumos (1285-1314), bătea vântul. Având în vedere această situație, regele era tot timpul în căutare de noi surse de venituri. La început a pus ochii pe evrei, care s-au îmbogățit foarte mult din comerț. Apoi a încercat "trucul" cu deprecierea monedei și a cerut monetărilor să folosească mai puțin metal prețios, după care i-a năpăstuit pe francezi cu noi taxe, iar în final a venit la rând Ordinul Templierilor.

Ordinul Templierilor a fost foarte bogat

Putem afirma că templierii erau foarte bogați, chiar nemăsurat de bogați. El s-a înființat în anul 1119, la Ierusalim, de cavalerul francez Hugues de Payens. Trebuie să reținem că perioada respectivă era vremea "campaniilor cruciate", când un mare număr de creștini, printre care se găseau cavaleri, aventurieri, plecau să lupte cu musulmanii din Țara Sfântă.

Cavalerii templieri erau ușor de recunoscut după tunicile albe și crucea roșie cu brațele despicate la capete. Numele provine de la sediul ordinului și anume: „Muntele Templului din Ierusalim”. Denumirea oficială a Ordinului era: „Sărmanii soldați ai lui Christos și ai Templului lui Solomon”.

În perioada care a urmat, ordinul cavalerilor a acumulat enorm de mulți bani și alte bogății. Ei realizau afaceri de comerț cu Orientul, s-au ocupat cu cămătăria și au făcut afaceri bancare cu mare succes. În calitatea lor de "vârf de lance" al creștinismului în Orientul Apropiat, se bucurau de mari privilegii, scutiți de impozite, taxe și vămuire.

Situația favorabilă a cavalerilor templieri s-a schimbat spre sfârșitul secolului al XIII-lea. Mai întâi, musulmanii din "Sultanatul Mameluc", au reușit să cucerască în 1291 orașul Akkad, ultimul bastion din Țara Sfântă al creștinilor.

Mulți templieri s-au întors în țara natală, iar regele Filip al IV-lea al Franței a descoperit că aceștia sunt un mijloc binevenit pentru a scăpa de dificultățile sale financiare. Împreună cu obediul papă Clement al V-lea, el a început în anul 1307 o campanie împotriva cavalerilor templieri, care erau deosebit de numeroși în Franța. S-a vorbit de erezie, de la blasfemie la păcate trupești. Conducătorii templierilor au trebuit să răspundă în fața tribunalelor inchiuzitoriale și au fost supuși la interogatorii sub o cruntă teroare. Dar regelui nu-i păsa de puritatea Bisericii, ci de avuția templierilor.

Regele știa precis că ordinul deținea o adevărată comoară, acumulată în cei aproape 200 de ani în care dominase viața economică din Orient. Evident pe lângă vastele proprietăți funciare, mobile scumpe și alte obiecte de lux, aceasta cuprindea și cantități uriașe de monede de aur. În special pe acestea pusese ochii hrăpărețului rege Filip al Franței.

Desigur, cavalerii templieri o ascuseră bine, poate în Palestina sau poate în Franța. Templierii posedau numai în țara natală sute de castele, care ofereau

condiții ideale pentru depozitarea avuțiilor. Raziile agenților regelui la Paris și în alte orașe din Franța au avut rezultate minime, dar au adus ceva mărunțiș în portofelul regelui. Jacques de Molay, ultimul Mare Maestru al Ordinului Templierilor, a murit ars pe rug în anul 1314, după aproape șapte ani de detenție îngrozitoare, fără să fi divulgat nici un indiciu despre comoara templierilor.

Totuși a apărut o urmă, care este un punct important de pornire și pentru investigațiile căutărilor de comori și a cercetărilor moderni. Unul dintre templierii arestați și chinuți a declarat la un interogatoriu al Inchiuziției din iunie 1308, că doi membri ai ordinului, ale căror nume le-a menționat ar fi scos avuții considerabile din sediul templierilor din Paris, din ordinul lui Hugues de Paraud, unul dintre liderii cavalerilor. Se spune că acestea au fost duse într-un port de pe Sena pe 18 vase, care au dispărut spre o destinație necunoscută.

Întrebări privind comoara

Oricum Filip al IV-lea și supporterul lui papal n-au obținut nimic. Visul reabilitării regale pe seama templierilor se spulberase. și totuși, căutarea "legendarei comori" n-a încetat mult timp. Dimpotrivă, "Comoara Templierilor" se află și astăzi în capul listei căutărilor de comori. În presă apar cu regularitate relatări despre presupusul succes. Comoara e localizată în cele mai diferite locuri de pe mapamond, desigur, fără nici o probă solidă. Nu există surse și documente doveditoare. În plus, apare întrebarea și sub ce formă se prezintă comoara, dacă totuși există? Ambalată în lăzi într-un baci? Ascunsă în toată splendoarea ei într-o carceră subterană? Scufundată pe fundul unui lac? În afară de acestea mulți se întreabă dacă este potrivit căutarea unei singure comori mari. Poate că templierii și-au administrat avuția descentralizat. Deci căutătorii n-ar trebui să se concentreze pe un număr de comori mai mici? Speculațiile cu privire la locul unde s-ar afla bogăția templierilor țin seama și de faptul că Filip al IV-lea a interzis Ordinul Templierilor în Franța, dar nu și în Italia, Portugalia sau Scoția. N-ar fi de presupus că templierii și-au transferat banii în una dintre aceste țări? Ei posedau pământuri întinse, mai ales în Franța. N-ar fi putut să îngroape comoara pe undeva? Oricum, există o informație plauzibilă că, în anul 1306, cu un an înaintea persecuțiilor de către regele Filip al IV-lea, templierii au adus din Cipru la Paris o avere de 150 000 de monede de aur. Deci, ascunzătoarea era, totuși, în capitala Franței?

O pistă certă de căutare era oferită de fostele castele ale templierilor, presărate prin toată Europa. Din acest motiv, raza geografică a locurilor potențial candidate este foarte mare. Totodată un caz din istoria recentă ilustrează cât de ușor poate atrage o pistă falsă. Templierii aveau în posesia lor peste 9 000 de imobile, presărate în toată Europa. Deci și multe locuri în care se puteau ascunde comori. În afară de mănăstirea fortificată din Portugalia și de puternicul castel Ponttrada din nordul Spaniei, astăzi toate castelele vechiului Ordin al Templierilor sunt distruse. În apropierea capitalei scoțiene Edinburgh, se găsește splendida Rosslyn Chapel, o biserică gotică din secolul al XV-lea. În anul 1992, vânătorii de comori locali au afirmat că, în anul 1307, templierii francezi ar fi adus aici avuțiile Ordinului. Totuși, săpăturile n-au reușit să confirme această ipoteză.

Același lucru s-a întâmplat și în cazul "Val de Croix". În anul 1923, Stanislaw

Marcolla, un băiat de 14 ani, a descoperit un bilet într-o carte de rugăciuni care aparținuse lui Marcellyn de Maribot, general al Împăratului Napoleon. Pe bilet erau arătate trei propoziții, din care reieșea că legenda comoară a templierilor s-ar afla sub vechiul castel Val de Croix. Marcolla și-a amintit de straniu mesaj abia după câteva decenii și a inițiat cercetări la ruinele castelului Valeros din sud-vestul Franței. El a descoperit o vechi carceră subterană cu un labirint amețitor de coridoare secrete, dar nici urmă de comoară. S-a vorbit despre inscripții misterioase, care însă n-au contribuit cu nimic la clarificarea privind comoara.

O capelă enigmatică

De foarte multă vreme, comuna normandă Cisors, situată la 62 de km nord-vest de Paris, a părut că ascunde indicii secrete. În cetatea din zonă au fost deținuți între 1310 și 1314 Jacques de Molay și alți demnitari templieri. Jurnalistul și scriitorul Gerard de Sade a publicat în anul 1963 o carte în care avansa ipoteza că locul unde se afla comoara templierilor ar fi castelul Cisors. Presupunerea se baza pe spusele fostului gardian al castelului, Roger Lhomoy. Acesta afirma că în anul 1946, încercând să reabiliteze o fântână, ar fi descoperit într-o capelă subterană 19 sarcophage din piatră și 30 de cufer, conținând obiecte de valoare. Cercetările care au urmat n-au dus, totuși, la nici un rezultat. Tot ce s-a găsit au fost câteva monede de aur. Săpăturile sistematice au fost interzise de autorități după ce s-a constatat că fundația castelului a fost subzire și săpături. În contextul discuțiilor despre comoara cavalerilor templieri e greu de deosebit limita dintre realitate și ficțiune. Căci piața cărților este inundată de romane istorice, în care sunt construite mereu teorii noi. Nicuind între ele n-ar rezista unei verificări serioase din punct de vedere istoric, dar se bucură de popularitate și chiar de încredere.

Templierii nu mai pot să dea nici o informație serioasă. După ce Ordinul a fost dizolvat în Franța în secolul al XIV-lea, acesta a fost autorizat din nou de Napoleon. Din anul 1991, Ierusalimul este din nou sediul comunității, dar se pare că templierii moderni nu știu unde este comoara vechilor frați într-o credință și nici nu mai vor să audă de ea.

Sfântul potir se presupune că ar fi fost în proprietatea templierilor, el are un mit asemănător celui al comori templierilor. Legenda provine dintr-un poem medieval. Graalul e un vas care promite posesorului fericire și viață veșnică. Acesta este păzit în Castelul Graalului de un rege și de cavaleri. Deoarece povestea Graalului provine din literatura născută în jurul regelui Arthur, căutarea sa se concentrează asupra castelelor din Anglia și Țara Galilor. Până în prezent, cu excepția filmului Indiana Jones și ultima cruciadă, din 1989, căutările n-au dat nici un rezultat. Deși e vorba de pură legendă, în perioada modernă nu au lipsit încercări de a găsi misteriosul castel.

Istoria universală e străbătută și astăzi ca un fir roșu, de noi descoperiri și întâmplări din societatea omenească. Trebuie să recunoaștem că unele evenimente au rămas încă un mister care încă nu și-au găsit rezolvarea științifică din lipsă de dovezi palpabile. În cazul prezentului studiu privind cavalerii templieri, autorii se referă la un mare secret, care nu a fost elucidat nici până în zilele noastre și se așteaptă să fie scos de sub "vălul" misterului de știință, de cercetători, istorici și arheologi în perioada viitoare. Oare se va putea? Aceasta este întrebarea.

Bolșevismul și sovietizarea

Pentru prezentarea în mass-media a unor aspecte importante din istoria Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, este nevoie de un studiu profund, de niște informații privind sistemele și doctrinele ideologice, politice din întreaga mișcare comunistă și muncitorească internațională, în special rolul și însemnătatea „ Internaționalelor I și a II-a socialiste”, precum și a celei de-a treia Internaționale comuniste, cu sediul la Moscova, cu organul său de lucru, „Cominternul”.

Cominternul a fost fondat în anul 1919 de către Vladimir Ilici Lenin și de Partidul Comunist Rus (Bolșevic), și care avea ca scop lupta prin toate mijloacele posibile, inclusiv prin lupta armată pentru răsturnarea burgheziei mondiale și pentru formarea unei "Republici Sovietice Internaționale", ca un stadiu de tranziție către abolirea definitivă a Statului. În anul 1919 acest organism a avut și o publicație apărută la Moscova și Petrograd, "Pravda", decretând lozincă: „Proletari din toate țările uniți-vă !”. Cominternul ca organism de conducere ideologică, politică și organizatorică, acționa ca un centru unic de orientare pentru toate partidele comuniste și muncitorești din întreaga lume.

De la început, autorii prezentului studiu, s-au oprit la două chestiuni importante și anume, să explicăm ce reprezintă bolșevismul și sovietizarea, ce au dominat viața politică de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea.

Vom prezenta capitole importante din istoria Rusiei

În acest studiu se vor găsi capitole importante din Istoria Rusiei, apoi a U.R.S.S.-ului. În decursul timpului, foarte multe documente nu au fost cunoscute, ele nu au fost publicate, au fost sigilate și trecute la strict secrete și de importanță deosebită.

Deci, cu acest prilej, cititorii vor cunoaște aspecte privind: Moartea lui Stalin; Stalin și Lavrentie Beria; Afacerea bluzelor albe; Familia lui Stalin; Declarația de război; Stalinismul văzut de aproape; Destituirea și moartea lui Lavrentie Beria; Armata și Biroul Politic al P.C.U.S.; Viața particulară a lui Lavrentie Beria; Documente din arhiva lui Lavrentie Beria. Autorii au folosit documente de arhivă, presa scrisă, diverse știri, memorii ale persoanelor participante la evenimente, rapoarte și hotărâri la cele 27 de congrese ale P.C.U.S., o bogată literatură și note biografice aparținând unor personalități la care ne vom referi: Vladimir Ilici Lenin, Victor Samonovici Albacunov, Konra Adenauer, Iacov Savlovici Agrinov, Nadejda Sergheieva Aluieva, Svetlana Andreievici, Lavrentie Beria, Mihail Bodorov, Niculai Ivanovici Buharin, Niculai Alexandrovici Bulganin, Victor Cernenkov, Mihail Edisarevici Civreli, Gheorghii Părvanov Demianov, Vladimir Dimicev, Gheorghii Mihailovici Dimitrov, Dimo Navacov Dicev, Isaia Ninceva, Felia Edindovici Dzerjinski, Iacob Iasa Iosipovici Djugasvili, Lev Davidovici Troțki, Ilia Grigorovici

Vladimir Ilici Lenin (1870 - 1924)

Ehemburg, Lev Tolstoi, I. G. Etinger etc.

Bolșevic (majoritar) este numele care a fost dat unei persoane membre a formațiunii bolșevicilor din Partidul Social-Democrat al Muncii din Rusia. El a fost un partid marxist condus de V. I. Lenin, care a preluat puterea în Rusia în anul 1917, în timpul "Revoluției din Octombrie" (De remarcat și faptul că V.I. Lenin a fost masiv susținut financiar de Germania și de alte țări occidentale interesate pentru desființarea Imperiului Țarist, un stat a cărui politică externă erau mereu pregătit pentru războaie de cucerire de teritorii din Europa și Asia). Acest partid a fost înființat în anul 1903, la Bruxelles, capitala Belgiei, de către V. I. Lenin și de Alexandri Bogdanov.

Bolșevicii și-au schimbat numele partidului în anul 1918, în Partidul Comunist

După preluarea puterii, bolșevicii și-au schimbat numele partidului în anul 1918, în Partidul Comunist. În anul 1940 s-a numit Partidul Comunist al Uniunii Sovietice. Cuvântul bolșevic nu a mai fost folosit.

Sovietizarea este un termen folosit în general cu două înțelesuri distincte, dar înrudite: adoptarea sistemului politic bazat pe modelul sovietic - Sfaturile Muncitorești și adoptarea modului de viață și a mentalității modelate după cel al Uniunii Sovietice. În sensul cel mai larg este vorba de sovietizarea Europei de Est, după cel de-al doilea Război Mondial, a inclus adoptarea prin forță armată, a instituțiilor, legilor, obiceiurilor, tradițiilor și a modului sovietic renunțându-se până la dispariție la cele tradiționale pentru țara supusă imperiului sovietic.

Perioada cuprinsă între anii 1945 - 1948, în România, a fost caracterizată prin lovituri puternice și decisive, aplicate sistemului democratic românesc de către reprezentanții Partidului Comunist, susținut cu forța de U.R.S.S. în toate domeniile de activitate: politic, militar, economic și social. (Va urma)

**Rubrică realizată de:
Prof. dr. Ioan Corneanu
Ing. Mircea Pirlea
Av. Nicolae Decse**

8 noiembrie 1900 - 8 noiembrie 2020

120 de ani de la inaugurarea liniei de tramvai electric din Satu Mare

Și Sătmărușul a avut o linie de tramvai electric. Istoria lui este de scurtă durată, a funcționat în perioada 8 noiembrie 1900 - 31 decembrie 1906 fiind strâns legată de existența căii ferate înguste Satu Mare - Arduș.

Orașul Satu Mare a fost legat la rețeaua de cale ferată deja existentă în zonă, odată cu inaugurarea segmentului de linie dintre Carei și Satu Mare pe data de 25 septembrie 1871 segment care făcea parte din magistrala Debrecen - Valea lui Mihai - Carei - Satu Mare - Halmeu - Sighetu Marmăției în lungime totală de 220 km. Liniile ferate înguste din jurul Sătmărușului au fost construite din interese locale, începând cu anul 1900, prin inaugurarea liniei de cale ferată îngustă Satu Mare - Arduș pe data de 14 iunie 1900.

Linia îngustă mergea prin interteritoriul orașului, de la gară, spre centrul orașului, ocolea piața din centru, se întorcea și o lua spre podul metalic rutier, pe care traversa Someșul și se îndrepta spre Satu Mare - Ferăstrău.

Lucrările de construcție au început în luna martie, 1900

Pe teritoriul orașului linia de cale ferată îngustă a fost adaptată și pentru circulația tramvaiului electric pe o lungime de 5,053 km și așa a funcționat mai mult de 5 ani de zile. Pe această porțiune de linie, pe aceleași șine, circulau simultan după un orar bine stabilit tramvaiul electric și trenul tractat de o locomotivă cu abur spre gara Satu Mare - Ferăstrău apoi mai departe spre Arduș.

Lucrările de construcție și amenajare a traseului, a liniei de contact și a uzinei de alimentare cu curent electric au fost demarate din luna martie 1900, fapte semnalate și în ziarul "Szamos". Pe toată lungimea traseului tramvaiului au fost necesare amenajarea unor puncte de oprire adecvate (peroane, refugii) și au fost executate lucrări de consolidare a structurii metalice a podului rutier peste râul Someș (pod metalic cu

3 deschideri). S-au achiziționat și cele 5 garnituri (vagoane de tramvai) construite la uzinele „Ganz és Tarsa” din Budapesta.

În prezența personalităților, oficialităților locale, invitaților și localnicilor, în acordurile muzicii de fanfară pe data de 8 noiembrie 1900, la orele 12:00 a pornit din fața clădirii primăriei (din acea vreme) prima garnitură de tramvai. În primele luni după darea în exploatare a liniei de tramvai au și apărut critici semnalate în presa locală: noul vehicul circula cu viteză prea mare; făcea zgomot prea mare; perturba circulația pietonilor, bicicletelor și trăsurilor; au apărut mici accidente de circulație.

Pe parcursul anilor următori s-a procedat la modificări de traseu, la modificarea unor ramificații și stații de pe liniile secundare din oraș care toate au dus la scăderea traficului și a numărului de călători. Uzina electrică având probleme financiare, costul curentului furnizat pentru funcționarea tramvaiului

electric s-a majorat și astfel funcționarea lui a devenit nerentabilă. MÁV-ul care preluase contractul pentru linia îngustă din oraș a hotărât să suspende circulația tramvaiului electric.

Piese filatelice realizate cu ocazia aniversării a 120 de ani, într-o expoziție online

Încă din 31 decembrie 1904 s-a achiziționat un automotor cu abur, iar din ianuarie 1905 alte două automotoare cu abur care au fost puse în circulație în regim de tramvai. Scurta istorie a tramvaiului electric din Satu Mare s-a încheiat pe data de 31 decembrie 1906, când oficial a fost desființată, rămânând în oraș traseul de cale ferată îngustă pe care circulau trenurile spre Satu Mare Ferăstrău - Arduș și tramvaiul cu abur. În 1920 calea ferată îngustă a fost scoasă din centrul orașului, cu un traseu modificat: pornea de la

gara CFR, mergea pe Calea Traian, apoi o lua la stânga pe strada Vasile Lucaciu și trecea peste podul Someș către gara Satu Mare - Ferăstrău.

Aniversarea a 115 ani de la inaugurarea liniei de tramvai electric din Satu Mare pe data de 8 noiembrie 2015 a fost marcată din punct de vedere filatelic prin realizarea în cadrul AFFR a unei ștampile ocazionale aniversare și a unui plic filatelic special. Toate acestea au fost consemnate la acea dată în presa locală sătmăreană: Informația Zilei și Friss Ujság. Expoziția de anul acesta dedicată evenimentului nu poate fi vizitată din cauza pandemiei. Piese filatelice realizate cu ocazia aniversării a 120 de ani de la inaugurarea liniei de tramvai electric din Satu Mare vor putea fi văzute online, începând de luni 9 noiembrie 2020 pe pagina de facebook ale Centrului Cultural G.M.Zamfirescu și pe pagina de facebook a expozantului Lorincz Tiberiu.

ing. Lőrincz Tiberiu

Și femeile au fost vânători

Contrar unor credințe bine ancorate în mentalul colectiv, femeile care au trăit în urmă cu mii de ani participau la sesiuni de vânătoare, inclusiv la cele care vizau animale sălbatice de talie mare. Aceasta este concluzia unui studiu realizat recent de Universitatea California din orașul american Davis, preluat de Agerpres. Studiul publicat miercuri se bazează pe descoperirea scheletului vechi de 9.000 de ani al unei femei tinere, înmormântată în Anzii peruvieni alături de numeroase arme de vânătoare destinate animalelor de talie mare.

Analizând alte 27 de morminte care conțin același tip de arme, cercetătorii din echipa coordonată de Randall Haas, profesor la Universitatea California din Davis, au ajuns la concluzia că între 30% și 50% dintre vânătorii care locuiau pe continentul american în acea perioadă ar fi putut să fie femei. Noul studiu, publicat în revista Science Advances, contrazice o noțiune foarte răspândită, potrivit căreia, în populațiile de vânător-culegători, vânătorii erau în principal bărbați. "Acest lucru ne arată că acea afirmație este inexactă, cel puțin pentru o perioadă a preistoriei umane. Șase schelete, din care două aparțin unor vânători, au fost descoperite în 2018 de echipa coordonată de Randall Haas și de membrii comunității locale din Mulla Fasiri de lângă Wilamaya Patjxa, un sit arheologic important din Anzii Cordilieri peruvieni. Analiza oaselor și a smalțului dinților le-a permis cercetătorilor să afirme că scheletele aparțineau unei femei cu vârsta între 17 și 19 ani, denumită WMP6, și unui bărbat cu vârsta cuprinsă între 25 și 30 de ani. Oamenii de știință au descoperit o colecție de instrumente de vânătoare și de jupuire ce par să dovedească statutul ei de femeie-vânător: vârfuri de lance din piatră, un cuțit și pietre șlefuite pentru eviscerarea și jupuirea animalelor. Aceste instrumente se aflau într-un recipient confecționat dintr-un material perisabil, asemănător unui sac din piele.

Pentru a afla dacă tânăra femeie reprezenta o excepție, cercetătorii au studiat apoi 429 de schelete descoperite în 107 situri de pe continent, ce au vechimi cuprinse între 4.000 și 17.000 de ani. Cercetătorii au descoperit 27 de indivizi, al căror sex a fost determinat într-o manieră fiabilă și ale căror morminte conțineau instrumente de vânătoare. Dintre aceștia, 16 erau bărbați și 11 erau femei. "Eșantionul este suficient pentru a concluziona că participarea femeilor la vânătoare de animale de talie mare era normală în acea epocă", afirmă autorii studiului, care au folosit o metodă statistică pentru a estima că între 30% și 50% dintre vânătorii care au trăit în rândul acelor populații erau femei. Noul studiu consolidează și mai mult teoria, potrivit căreia "adeseori, sintagmele moderne care se referă la gen nu reflectă trecutul". În 2017, un studiu genetic a confirmat astfel că scheletul recent descoperit al unui războinic viking aparținea de fapt unei femei.

Liliecii pot prezice ce va face prada pe care o urmăresc

Liliecii sunt viețuitoare atât de evoluate încât sunt capabili să "prezică viitorul" în timp ce își urmăresc prada, conform constatărilor unui studiu publicat recent. Singurele mamifere capabile de zbor susținut, liliecii sunt atât de pricepuți la deplasarea prin aer încât pot depăși păsările. Liliecii știu să se autoizoleze atunci când se îmbolnăvesc. Potrivit noului studiu, liliecii calculează cu exactitate

unde se îndreaptă prada lor, construind modele predictive pe baza ecourilor. Cercetătorii de la Universitatea Johns Hopkins din Maryland, Statele Unite, au declarat că modelele predictive ale lilieciilor sunt atât de solide, încât ei pot continua să-și urmărească prada în aer chiar și atunci când aceasta dispare temporar în spatele obstacolelor care blochează ecoul, precum copacii.

www.informatia-zilei.ro
www.informatiatv.ro